

PLANUL
DETALIAT

AL BISERICII ÎN DOMENIUL EDUCAȚIEI

de președintele J. Reuben Clark Jr.

PLANUL DETAIAT

AL BISERICII ÎN DOMENIUL EDUCAȚIEI

de președintele J. Reuben Clark Jr.

*Cuvântare adresată conducătorilor de religie
de la seminar și institut, la școala de vară
a Universității Brigham Young,
de la Aspen Grove, Utah, la data de 8 august 1938.*

Pregătit de
Sistemul Educațional al Bisericii

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Frankfurt, Germania

Ediție revizuită

© 1992, 2005 by Intellectual Reserve, Inc.
Toate drepturile rezervate.
Reactualizare 2004.
Tipărit în Germania.

Aprobarea versiunii în limba engleză: 08/04
Aprobarea traducerii: 08/04

Titlul original: *The Chartered Course of the Church in Education.*
Romanian

Stimați colegi:

Doar câteva lucruri merită să fie citite a doua oară – rare sunt însă lucrurile de o calitate durabilă care pot fi citite de multe ori și care rezistă în timp inspirând a doua și a treia generație. Cuvântarea președintelui J. Reuben Clark, „Planul detaliat al Bisericii în domeniul educației”, aparține acestui din urmă grup și a fost publicată din nou pentru ca principiile sale fundamentale să poată continua să inspire și să motiveze personalul Sistemului Educațional al Bisericii.

Rezumatul făcut de președintele Clark despre responsabilitățile învățătorilor față de Biserică și misiunea ei, dar și față de nevoile spirituale ale cursanților este oportun, cuprinzător și inspirat.

Fie ca această nouă ediție să ne aducă aminte că, deși este nevoie de un curaj moral și spiritual extraordinar pentru a pune în practică cele expuse, principiile președintelui Clark rămân solide și ferme. Poate este momentul pentru ca toți cei care predau să-și revizuiască concepțiile și să vadă pe ce poziții se află și dacă principiile și obiectivele fundamentale prezentate în „Planul detaliat” sunt pe deplin aplicate în viață (sau folosite).

Cu cele mai bune urări,
Biroul administrativ

Elev fiind, am fost captivat de marea dezbatere dintre cei doi colosi, Webster și Hayne. Frumusețea oratoriei lor, caracterul sublim al înaltei expresii de patriotism a lui Webster, previziunea luptei civile care urma să izbucnească pentru triumful libertății asupra sclaviei, toate m-au mișcat profund. Dezbaterea a fost declanșată de Rezoluția „Picior [ca unitate de măsură]” referitoare la terenurile publice. S-a transformat apoi într-o mare disertație asupra unor mari probleme fundamentale ale dreptului constituțional. N-am uitat niciodată paragraful de deschidere al răspunsului lui Webster, prin care el a readus la punctul de plecare această dezbatere care deviasse foarte mult de la cursul ei. În acel paragraf se spunea:

Domnule președinte, După ce marinarul a rătăcit multe zile, în plină furtună, pe o mare necunoscută, evident, în prima clipă după încetarea furtunii, el profită de ocazie să arunce o privire către soare, să fixeze latitudinea și să determine cât de departe l-au purtat valurile de la cursul stabilit. Să imităm și noi acest act prudent și, înainte de a pluti mai departe pe valurile dezbaterii, să privim spre punctul de plecare, ca cel puțin să putem afla unde ne găsim acum. Cer să se citească rezoluția.

Acum, mă grăbesc să-mi exprim speranța că nu veți gândi că eu consider aceasta o dispută Webster-Hayne sau că mă cred a fi un orator atât de bun ca Daniel Webster. Dacă v-ați gândi la aceste lucruri – la oricare din ele – ați face o greșeală regretabilă. Admit că sunt bătrân, dar nu atât de bătrân ca el. Dar Webster părea că invocă un procedeu foarte rațional pentru situațiile în care, după hoinăreala pe mare sau în pustietate, trebuie să se facă eforturi pentru a reveni la punctul de plecare, și eu cred că mă scuzați dacă recurg oarecum la același procedeu pentru a reafirma unele dintre cele mai importante principii fundamentale care stau la baza învățământului în Biserică.

Pentru mine, acele principii fundamentale sunt următoarele:

Biserica este preoția organizată a lui Dumnezeu. Preoția poate exista fără Biserică, dar Biserica nu poate exista fără preoție. Misiunea Bisericii este, în primul rând, să-l învețe, să-l încurajeze, să-l ajute și să-l protejeze pe fiecare membru în străduința lui de a trăi o viață perfectă, din punct de vedere material și spiritual, așa cum spune în evangheliile Învățătorul: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). În al doilea rând, Biserica trebuie să-i păstreze, să-i învețe, să-i încurajeze și să-i protejeze, din punct de vedere material și spiritual, pe membrii ca grup care se străduiește să trăiască potrivit principiilor Evangheliei. În al treilea rând, Biserica militează pentru proclamarea adevărului, chemând pe toți oamenii să se pocăiască și să trăiască supunându-se Evangheliei, pentru că fiecare genunchi trebuie să se plece și fiecare limbă trebuie să mărturisească (vezi Mosia 27:31).

În toate acestea, pentru Biserică și pentru toți membrii ei, sunt două lucruri primordiale care nu pot fi trecute cu vederea, uitate, schimbate sau date deoparte.

Primul este că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Singurul Fiu Născut al Tatălui în trup, Creatorul lumii, Mielul lui Dumnezeu, Cel sacrificat pentru păcatele lumii, Ispășitorul pentru păcatul lui Adam; că El a fost răstignit; că spiritul Lui a părăsit trupul Lui; că El a murit; că El a fost pus în mormânt; că, în a treia zi, spiritul Lui s-a unit din nou cu trupul Lui, care a devenit viu din nou; că El s-a ridicat din mormânt ca ființă înviată, o Ființă perfectă, Primul dintre roadele învierii; că, mai târziu, El s-a urcat la Tatăl și că, datorită morții Lui și prin învierea Lui, fiecare om născut în această lume, de la începuturile ei, va învia exact ca El. Această doctrină este veche de când lumea. Iov a declarat:

„Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.

Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia”
(Iov 19:26-27).

Trupul înviat este un trup de carne, oase și spirit iar Iov a spus un mare adevăr nepieritor. Aceste fapte pozitive și toate celelalte fapte care decurg de aici trebuie să fie toate crezute cu sinceritate, cu o deplină credință, de către fiecare membru al Bisericii.

Al doilea lucru dintre cele două lucruri primordiale în care cu toții trebuie să avem deplină credință este că Tatăl și Fiul i-au apărut profetului Joseph, în realitate, cu adevărat și în fapt, într-o viziune în pădure; că Joseph și alte persoane au primit și alte viziuni cerești; că Evanghelia și sfânta preoție după Ordinul Fiului lui Dumnezeu au fost, în adevăr și fapt, restaurate pe pământ după ce au fost pierdute din cauza apostaziei Bisericii străvechi; că Domnul a stabilit din nou Biserica Sa prin intermediul lui Joseph Smith; că această Carte a lui Mormon este exact ceea ce spune că este; că profetul a primit multe revelații pentru îndrumarea, ridicarea, organizarea și încurajarea Bisericii și a membrilor ei; că succesorii profetului, chemați la fel de către Dumnezeu, au primit revelații în funcție de cerințele Bisericii și că ei vor continua să primească revelații pe măsură ce Biserica și membrii ei, care trăiesc conform adevărului pe care îl dețin deja, vor avea nevoie de mai multe îndrumări; că aceasta este cu adevărat Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; și crezurile ei fundamentale sunt legile și principiile declarate în Articolele de credință. Aceste fapte, toate la un loc și fiecare în parte, împreună cu

toate lucrurile pe care le implică sau care decurg din ele, trebuie să rămână neschimbate, nemodificate, fără să fie diminuate, scuzate, justificate sau evitate; ele nu pot fi explicate în așa fel încât să pară neadevărate sau lipsite de importanță ori ascunse. Fără aceste două crezuri cuprinzătoare, Biserica ar înceta să mai fie Biserica.

Orice persoană, care nu acceptă deplinătatea acestor doctrine referitoare la Isus din Nazaret sau la restaurarea Evangheliei și a sfintei preoții, nu este un sfânt din zilele din urmă; sute de mii de bărbați și femei, credincioși, temători de Dumnezeu, care alcătuiesc marele trup al Bisericii, cred într-adevăr în aceste lucruri în totalitatea și deplinăta-tea lor și sprijină Biserica și instituțiile ei ca urmare a acestui crez.

Am prezentat aceste probleme pentru că ele stabilesc latitudinea și longitudinea poziției și situației actuale a Bisericii, atât în această lume, cât și în veșnicie. Cunoscând poziția noastră adevărată, putem să ne schimbăm direcția sau calea dacă este nevoie; putem să stabilim făgașul adevărat. Și aici, putem să ne amintim cu înțelepciune ceea ce a spus Pavel:

„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1:8).

Revenind la exemplul Webster-Hayne, am terminat acum citirea rezoluției originale.

După cum am menționat deja, voi spune ceva despre educația religioasă a tineretului din Biserică. Voi strânge laolaltă, ceea ce am de spus, sub două titluri generale – cursanții și învățătorii. Voi vorbi foarte deschis, pentru că am depășit timpul în care puteam vorbi cu înțelepciune în cuvinte ambigui și expresii voalate. Trebuie să spunem clar ceea ce dorim, pentru că sunt în joc viitorul tineretului nostru, viitorul de aici de pe pământ și din lumea ce va veni, precum și bunăstarea întregii Biserici.

Tinerii din Biserică, cursanții dumnezevoastră, au în marea lor majoritate o gândire și un spirit sănătos. Problema principală este să-i menținem sănătoși, nu să-i transformăm.

Tinerii din Biserică sunt înfomețați după lucrurile Spiritului, ei sunt nerăbdători să învețe Evanghelia și ei o doresc exactă, pură. Doresc să afle despre principiile fundamentale pe care vi le-am prezentat – despre crezurile noastre; doresc să obțină mărturii despre adevărul lor. Acum, ei nu se îndoiesc, ci cercetează, caută adevărul. Nu trebuie să plantăm îndoiala în inimile lor. Mare este povara și condamnarea unui învățător care seamănă îndoiala într-un suflet încrezător.

Acești cursanți jinduiesc după credința taților și mamelor lor; ei o doresc în simplitatea și puritatea ei. Într-adevăr, puțini sunt aceia care nu au văzut manifestările puterii ei divine. Ei doresc nu doar să fie beneficiarii acestei credințe, ci doresc ca ei înșiși să fie capabili s-o pună în practică.

Doresc să creadă în rânduielile Evangheliei; doresc să le înțeleagă în măsura în care pot.

Ei sunt pregătiți să înțeleagă adevărul, care este la fel de vechi ca Evanghelia și care este exprimat astfel de către Pavel (un maestru al logicii și metafizicii inegalat de criticii moderni care denigrează toate religiile):

„Într-adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:11-12).

„Într-adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești, umblă după lucrurile firi pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului” (Romani 8:5).

„Zic dar: umblați cârmuiți de Duh și nu împliniți poftele firi pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firi pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.

Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege” (Galateni 5:16-18).

Tineretul nostru înțelege, de asemenea, principiul declarat în revelația modernă:

„Voi nu puteți vedea, în prezent, cu ochii voștri naturali, planul Dumnezeului vostru cu privire la acele lucruri care vor veni mai târziu și slava care va urma după multă suferință” (D&L 58:3).

„Prin puterea Spiritului, ochii noștri s-au deschis și înțelegerea noastră a fost luminată, astfel încât să vedem și să înțelegem lucrurile lui Dumnezeu –

Și în timp ce meditam la aceste lucruri, Domnul ne-a luminat ochii inimii noastre și ei au fost deschiși și slava Domnului a strălucit împrejurul lor.

Și noi am văzut slava Fiului la dreapta Tatălui și am primit din plinitudinea Sa;

Și am văzut îngerii sfinți și pe aceia care sunt sfințiți înaintea tronului Său, preaslăvind pe Dumnezeu și pe Miel, care Îl preaslăvesc pe El în vecii vecilor.

Și acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăiește!

Pentru că L-am văzut, chiar la dreapta lui Dumnezeu; și I-am auzit glasul depunând mărturie că El este Singurul Născut al Tatălui –

Că de El, prin El și din El lumile sunt și au fost create și locuitorii din ele sunt născuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Și când eram încă în Spirit, Domnul ne-a poruncit să scriem viziunea” (D&L 76:12, 19-24, 28).

Acești cursanți sunt pregătiți, de asemenea, să înțeleagă ceea ce Moise a vrut să spună când a declarat:

„Dar acum, ochii mei L-au văzut pe Dumnezeu; dar nu cu ochii mei firești, ci cu ochii mei spirituali, pentru că ochii mei firești n-ar fi putut vedea; pentru că m-aș fi uscat și aș fi murit în prezența Sa; dar slava Sa a fost asupra mea; și l-am văzut fața, pentru că am fost transfigurată înaintea Sa” (Moise 1:11).

Acești cursanți sunt pregătiți să creadă și înțeleg că toate aceste lucruri țin de credință, că nu vor fi explicate sau înțelese prin vreun proces rațional uman și, probabil, nici prin vreun experiment științific cunoscut.

Acești cursanți (pentru a spune pe scurt) sunt pregătiți să înțeleagă și să creadă că există o lume fizică și o lume spirituală; că lucrurile lumii fizice nu vor putea explica lucrurile lumii spirituale; că lucrurile lumii spirituale nu pot fi înțelese sau cunoscute prin lucrurile lumii fizice; că nu puteți explica rațional lucrurile Spiritului, pentru că, în primul rând, lucrurile Spiritului nu sunt suficient de cunoscute și înțelese și, în al doilea rând, pentru că mintea și rațiunea limitate nu pot înțelege, nici explica înțelepciunea infinită și adevărul fundamental.

Cursanții știu deja că ei trebuie să fie „cinstiți, fideli, puri, binevoitori, virtuoși și că trebuie să facă bine tuturor oamenilor” și că „dacă este ceva care este virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă, noi căutăm aceste lucruri” (Articolele de credință 1:13) – ei au fost învățați aceste lucruri chiar de la naștere. Ei trebuie să fie încurajați în toate felurile adecvate să facă aceste lucruri despre care știu că sunt adevărate, dar ei nu au nevoie de un curs de un an de zile de învățământ pentru a-i face să creadă în ele și să le cunoască.

Acești cursanți își dau seama pe deplin de lipsa de substanță a învățăturilor care ar face din planul Evangheliei doar un sistem etic. Ei știu că învățăturile lui Hristos sunt în cel mai înalt grad etice, dar ei știu, de asemenea, că ele sunt mai mult decât atât. Ei vor înțelege că etica se corelează în principal cu lucrurile acestei vieți și că a face din Evanghelie doar un sistem etic înseamnă să mărturisești o lipsă de credință, dacă nu necredință, în viața de apoi. Ei știu că învățăturile Evangheliei nu se referă doar la această viață, ci și la viața care urmează, salvarea și exaltarea fiind scopul final.

Cursanții sunt înfometăți și însetați, așa cum au fost străbunii lor înaintea lor, după o mărturie despre lucrurile Spiritului și ale vieții de apoi și, știind că dumnezevoastră nu puteți exprima rațional eternitatea, ei caută credința și cunoașterea care urmează credinței. Ei își dau seama, prin Spiritul pe care Îl au, că mărturia pe care o caută este generată și hrănită de mărturia altora și că, pentru a câștiga această mărturie pe care o caută, o mărturie vie, arzătoare, cinstită a

unui om drept, temător de Dumnezeu, că Isus este Hristosul și Joseph a fost profetul lui Dumnezeu, merită mai mult decât o mie de cărți și cursuri care au scopul de a reduce Evanghelia la un sistem etic sau de a încerca să explice infinitul.

Acum două mii de ani, Învățătorul a spus:

„Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră?”

Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe?” (Matei 7:9-10).

Acești cursanți, născuți sub legământ, pot înțelege că vârsta și maturitatea și educația intelectuală nu sunt în vreun mod sau vreo măsură necesare pentru comuniunea cu Domnul și Spiritul Lui. Ei știu povestea tânărului Samuel din templu, povestea lui Isus la doisprezece ani care i-a încurcat pe învățătorii din templu, cea a lui Joseph la paisprezece ani care l-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul într-una dintre cele mai minunate viziuni avute vreodată de un om. Ei nu sunt precum au fost corinteni, despre care Pavel a spus:

„V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi” (1 Corinteni 3:2).

Ei sunt mai curând precum Pavel însuși când a declarat aceluiași corinteni:

„Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Corinteni 13:11).

Cursanții, când vin la dumneavoastră, sunt în perioada de dezvoltare spirituală spre o maturitate pe care o vor atinge repede dacă îi hrăniți cu hrana potrivită. Ei vin la dumneavoastră posedând cunoașterea și experiența spirituale pe care lumea nu le cunoaște.

Atât în ceea ce-i privește pe cursanții dumneavoastră și ceea ce sunt și ceea ce așteaptă și de ce sunt capabili. Vă spun lucrurile pe care unii dintre dumneavoastră, învățătorii, mi le-ați spus, dar și multe dintre lucrurile pe care tinerii dumneavoastră mi le-au spus.

Imi permiteți acum să adresez câteva cuvinte învățătorilor? În primul rând, Biserica noastră nu ar avea nici un motiv și nici o scuză să posede un program de învățământ religios și materiale didactice și instituții de instruire, dacă tinerii nu ar fi învățați și instruiți în principiile Evangheliei, îmbrățișând prin acestea cele două mărețe elemente: că Isus este Hristosul și că Joseph a fost profetul lui Dumnezeu. Predarea unui sistem etic cursanților nu este un motiv suficient pentru desfășurarea seminarelor și institutelor noastre. Marele sistem public de învățământ predă principiile eticii. Cursanții seminarelor și institutelor trebuie să fie învățați, desigur, canoanele obișnuite ale

unei vieți bune și drepte, pentru că acestea fac parte, și chiar una esențială, din Evanghelie. Dar mai există și principiile minunate pe care le implică viața veșnică, preoția, restaurarea și multe alte lucruri care depășesc aceste canoane ale unei vieți bune. Aceste mărețe principii fundamentale trebuie să fie, de asemenea, predate tineretului; ele sunt lucrurile pe care tinerii doresc să le cunoască mai întâi.

Prima condiție pe care trebuie s-o îndeplinească un învățător pentru a preda aceste principii este să aibă o mărturie personală despre adevărul lor. Nici un grad de învățătură, nici o acumulare de studii și nici un număr de ani de școală nu pot lua locul unei mărturii, care este *sine qua non* pentru învățătorul din sistemul de învățământ al Bisericii noastre. Un învățător care nu are o mărturie reală despre adevărul Evangheliei așa cum a fost ea revelată sfinților din zilele din urmă și o mărturie despre Isus ca Fiu al Tatălui și ca Mesia și despre misiunea divină a lui Joseph Smith – inclusiv existența reală în totalitate a Primei Viziuni – nu își are locul în sistemul de învățământ al Bisericii. Dacă există unul de acest fel, și sper și mă rog să nu existe, el trebuie să-și dea demisia imediat; dacă un conducător al preoției cunoaște un astfel de membru care nu și-a dat demisia, atunci conducătorul preoției trebuie să-i ceară să-și dea demisia. Prima Președinție se așteaptă ca astfel de învățători să fie îndepărtați din sistemul de învățământ.

Acest lucru nu înseamnă că ar trebui să-i dăm afară din Biserică pe acești învățători – nicidecum. Ar trebui să începem cu ei o muncă însoțită de dragoste, răbdare și stăruință, pentru a-i aduce la cunoașterea la care sunt îndreptățiți ca bărbați și femei temători de Dumnezeu. Dar acest lucru înseamnă că în școlile din Biserică noastră nu pot preda învățători neconvertiți, fără o mărturie.

Iar în privința dumneavoastră, învățătorii, doar posedarea unei mărturii nu este suficientă. Trebuie să aveți, pe lângă aceasta, unul dintre cele mai rare și mai prețioase elemente ale caracterului uman – curajul de a spune adevărul. Deoarece, în absența acestui curaj de a declara mărturia dumneavoastră, ea va ajunge la cursanți doar după o diluare care o va face greu, dacă nu imposibil, de detectat și efectul spiritual și psihologic al unei mărturii slabe și șubrede poate fi efectiv dăunător, în loc să fie de ajutor.

Invățătorul de succes la seminar și institut trebuie să aibă și alt element rar și prețios al caracterului, un frate geamăn al curajului moral, care, deseori, este confundat cu el. Mă refer la curajul intelectual – curajul de a afirma principii, crezuri și credința care nu întotdeauna vor fi considerate ca armonizându-se cu, de exemplu, cunoștințele, științifice sau de alt fel, pe care învățătorul sau colegii lui din învățământ ar putea crede că le posedă.

Se cunosc cazuri în care bărbați, considerați cu credință, deținând posturi de responsabilitate, au simțit că, dat fiind că dacă își mărturiseau deplina lor credință puteau fi ridiculizați de către colegii necredincioși, trebuia să-și modifice sau să-și prezinte credința ca fiind neimportantă sau s-o dilueze în mod distructiv sau chiar să pretindă că renunță la ea. Aceștia sunt ipocriți față de colegii lor, dar și față de ceilalți membri ai Bisericii.

Demn de milă (și nu de dispreț, cum ar considera unii) este bărbatul sau femeia care, deținând adevărul și cunoscându-l, crede că este necesar fie să nu-l mai recunoască, fie să facă compromisuri greșind cu bună știință pentru a putea trăi cu sau printre necredincioși fără să se expună la căderea în dizgrație sau derâdere, după cum presupune. Situația este într-adevăr tragică, pentru că, în realitate, toate aceste renunțări și modificări aduc în cele din urmă chiar pedepsirea pe care cel slab a căutat s-o evite. Pentru că nu există nimeni în lume atât de prețuit și respectat ca omul care, având convingeri drepte, le susține în orice circumstanțe sau în toate circumstanțele; și nu este altcineva față de care lumea să arate mai mult dispreț decât față de omul care, având convingeri drepte, ori se abate de la ele, le abandonează, ori nu le mai recunoaște. Pentru că orice psiholog, chimist, fizician, geolog, arheolog sau orice alt om de știință sfânt din zilele din urmă care diminuează importanța, interpretează greșit, evită sau eludează sau, chiar mai rău, respinge sau neagă marile doctrine fundamentale ale Bisericii în care declară că crede, acest om se minte pe sine, își pierde respectul de sine, aduce supărări prietenilor săi, frânge inima părinților săi și îi umple de rușine, pătează Biserica și pe membrii ei și pierde respectul și cinstea chiar a celor pe care a căutat să-i câștige prieteni și susținători prin demersul său.

Mă rog cu speranța să nu fie astfel de oameni printre învățătorii din sistemul educațional al Bisericii dar, dacă sunt, având poziții înalte sau mărunte, ei trebuie să urmeze același drum pe care îl face învățătorul fără o mărturie. Falsitatea și scuza, eschivarea și ipocrizia nu pot avea vreun loc în sistemul educațional al Bisericii sau în zidirea caracterului și în creșterea spirituală a tinerilor noștri.

Un alt lucru care trebuie supravegheat în instituțiile Bisericii noastre este următorul: Nu trebuie să fie posibil ca poziții de încredere spirituală să fie deținute de bărbați care, nefiind convertiți, fiind cu adevărat necredincioși, caută să devieze crezurile, educația și activitățile tineretului nostru și chiar ale celor mai în vârstă de la calea pe care trebuie s-o urmeze către alte căi de educație, credințe și activități care (deși duc acolo unde merge necredinciosul) nu ne duc acolo unde ne ar duc Evanghelia. Că acest lucru acționează ca un balsam de adormit conștiința pentru necredinciosul care procedează așa nu are importanță pentru noi. Aceasta este cea mai dezgustătoare trădare a încrederii și avem multe motive să credem că s-a întâmplat și așa ceva.

Doresc să menționez un alt lucru care s-a întâmplat în alte condiții, ca o precauție împotriva repetării lui în Sistemul Educațional al Bisericii. Mai mult decât o dată, membrii Bisericii noastre s-au dus în alte locuri pentru o specializare deosebită în anumite domenii. Ei au făcut cursul de specializare, presupusă a fi ultimul cuvânt al științei, cel mai modern punct de vedere, *non plus ultra* al actualității, apoi ei l-au adus la noi și ni l-au administrat fără să se gândească dacă aveam nevoie de el sau nu. Mă abțin să menționez situații bine cunoscute și, cred eu, recunoscute de acest fel. Nu doresc să jignesc sentimentele nimănu.

Dar înainte de a încerca cele mai noi și mai îndrăznețe idei dintr-un domeniu de gândire, educație, activitate sau altceva, experții ar trebui să se oprească și să reflecteze că oricât de înapoiați cred ei că suntem și oricât de înapoiați am putea fi de fapt în unele lucruri, în alte lucruri suntem cu mult înaintea lor și de aceea aceste metode noi ar putea fi vechi, dacă nu chiar depășite, pentru noi.

În orice are legătură cu viața și activitatea comunității în general, cu amuzamentul și distracția neîntinate a grupurilor sociale, cu îndrumarea atentă a preaslăvirii și activității religioase, cu spiritualitatea pozitivă, clar structurată, promovatoare a credinței, cu o religie reală, practică zi de zi, cu dorința ferm înrădăcinată și nevoia acut simțită de a crede în Dumnezeu, noi suntem cu mult înaintea umanității avangardiste. Înainte de a face efortul de a ne inocula idei noi, experții ar trebui să analizeze dacă metodele folosite pentru a înălța spiritul comunităților sau a desfășura activități religioase cu grupuri care sunt decadente și poate nepreocupate de aceste lucruri sunt aplicabile în cazul nostru și dacă efortul lor de a ni le impune nu este altceva decât un act anacronic brut, chiar grosolan.

De exemplu, să aplici tinerilor noștri, pregătiți spiritual și cu o religie vie, un plan elaborat pentru a-i învăța religia pe tinerii lipsiți de interes sau grijă pentru problemele Spiritului, nu numai că ar da greș în a satisface nevoile noastre religioase actuale, ci și ar tinde să distrugă cele mai bune trăsături de caracter pe care le posedă acum tineretul nostru.

Am indicat deja că tinerii noștri nu sunt copii din punct de vedere spiritual; ei au parcurs o bună parte din calea către maturitatea spirituală normală a lumii. Să-i tratezi pe acești tineri ca și cum ar fi copii din punct de vedere spiritual, așa cum lumea ar putea trata pe cei din grupa lor de vârstă, este, deci, tot un anacronism. Spun încă o dată că există rareori un tânăr, care trece pragul seminarului sau institutului nostru, care să nu fi fost beneficiarul conștient al unor binecuvântări spirituale sau care să nu fi văzut eficiența rugăciunii sau care să nu fi fost martorul puterii credinței de a vindeca pe bolnavi sau care să nu

fi primit o revărsare spirituală pe care lumea de astăzi, în general, nu o cunoaște. Nu trebuie să vă strecurați în spatele tinerilor cu experiență spirituală și să le șoptiți despre religie la ureche; puteți să vă adresați lor direct, față în față, și să vorbiți cu ei. Nu aveți nevoie să deghizați adevărurile religioase sub o mantie de lucruri lumești; puteți să le prezentați deschis aceste adevăruri, în forma lor firească. Tinerii se pot dovedi a nu fi mai temători decât sunteți dumneavoastră. Nu este nevoie de o abordare treptată, ca în poveștile de adormit copiii, de menajamente, de o atitudine ocrotitoare sau de oricare alte asemenea metode copilărești folosite în efortul de a ajunge la cei neexperimentați sau morți din punct de vedere spiritual.

Dumneavoastră, învățătorii, aveți o misiune măreață. Ca învățători, dețineți cel mai înalt loc în educație, pentru că predarea se poate compara, în ceea ce privește valoare neprețuită și efectul foarte îndelungat, cu tot ceea are legătură cu omul în eternitatea de ieri, în viața muritoare de azi și în veșnicia de mâine. Domeniul dumneavoastră nu este doar prezentul, ci și veșnicia. Nu numai salvarea dumneavoastră proprie, ci și cea a celor care se apropie de templul dumneavoastră este binecuvântarea pe care o căutați și pe care, făcându-vă datoria, o veți obține. Ce strălucitoare va fi coroana gloriei dumneavoastră, cu fiecare suflet salvat drept o bijuterie încrustată în ea.

Dar, pentru a primi această binecuvântare și a fi încoronat, trebuie, spun încă o dată, trebuie să propovăduiți Evanghelia. Nu aveți nici o altă funcție sau altă justificare pentru prezența dumneavoastră în sistemul educațional al Bisericii.

Într-adevăr, aveți o responsabilitate în probleme de esență culturală și de cunoaștere pur laică, dar, repet pentru a scoate mai mult în evidență, responsabilitatea dumneavoastră principală, esențială și unică este de a propovădui Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, așa cum a fost ea revelată în aceste zile din urmă. Trebuie să propovăduiți această Evanghelie folosind ca surse și autorități în materie lucrările canonice ale Bisericii și cuvintele celor pe care Dumnezeu i-a chemat să conducă poporul Său în aceste ultime zile. Indiferent de statutul dumneavoastră, fie el înalt sau modest, nu trebuie să prezentați în munca dumneavoastră propria filozofie, indiferent de sursele ei sau de cât de plăcută sau rațională vi s-ar părea. Dacă ați proceda astfel, ar însemna să avem tot atâtea biserici câte seminare avem – și acest lucru înseamnă haos.

Indiferent de statutul dumneavoastră, înalt sau modest, nu trebuie să schimbați doctrinele Bisericii sau să le modificați față de cum sunt ele declarate în și prin lucrările canonice ale Bisericii și de către cei a căror autoritate este să declare decizia și voința Domnului în

Biserică. Domnul a declarat că El este „același ieri, astăzi și în vecii vecilor” (2 Nefi 27:23).

Vă îndemn să nu faceți acea greșeală copilărească, atât de obișnuită acum, de a crede că, pentru simplul fapt că omul a ajuns atât de departe în stăpânirea forțelor naturii și în transformarea lor în folosul lui, adevărurile Spiritului s-au schimbat sau transformat. Este vital și semnificativ faptul că ritmul cuceririi de către om a lucrurilor Spiritului nu a fost același cu ritmul cuceririi lucrurilor materiale. Câteodată se pare că este exact invers. Puterea omului de a gândi nu a egalat puterea sa de a-și imagina. Aduceți-vă aminte întotdeauna și prețuiți marele adevăr rostit de Isus în rugăciunea făcută Tatălui pentru noi:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Acesta este adevărul suprem; așa sunt toate adevărurile spirituale. Ele nu se schimbă datorită descoperirii unui noi element, a unui nou val eteric, nici datorită micșorării unui record de viteză cu câteva secunde, minute sau ore.

Nu trebuie să propovăduiți filozofiile lumii, vechi sau moderne, păgâne sau creștine, pentru că acest lucru este domeniul școlilor publice. Singurul dumneavoastră domeniu este Evanghelia și aceasta este nemărginită în sfera ei.

Noi plătim impozite pentru a sprijini acele instituții de stat a căror funcție și scop sunt să predea artele, științele, literatura, istoria, limbile și așa mai departe, prin programe de învățământ în totalitate laice. Aceste instituții trebuie să-și îndeplinească acest rol. Dar noi folosim zeciuiala Bisericii pentru a realiza sistemul educațional al Bisericii și aceasta poartă amprenta încrederii sfinte. Seminarele și institutele Bisericii trebuie să predea Evanghelia.

Și astfel, declarând rolul acesta din nou și din nou, cu insistență neîntreruptă, precum am făcut, se apreciază pe deplin că îndeplinirea acestui rol poate implica problema „timpului acordat” pentru seminarele și institutele noastre. Dar calea noastră este clară. Dacă nu putem propovădui Evanghelia, doctrinele Bisericii și lucrările canonice ale Bisericii, toate în „timpul acordat”, în seminarele și institutele noastre, atunci ne aflăm în situația de a renunța la „timpul acordat” și de a încerca să elaborăm un alt plan de a face lucrarea Evangheliei în aceste instituții. Dacă elaborarea unui alt plan este imposibilă, avem de înfruntat situația de a renunța la seminare și institute și de a ne întoarce la colegiile și universitățile Bisericii. Acum nu suntem siguri, în lumina rezultatelor, dacă ar trebui să renunțăm vreodată la ele.

Suntem edificați asupra acestui punct, și anume, că nu ne vom simți îndreptățiți să folosim nici un dolar din zeciuială pentru menținerea seminarelor și institutelor noastre de religie dacă ele nu pot fi folosite pentru propovăduirea Evangheliei în modul indicat.

Zeciuală reprezintă prea multă trudă, prea multă renunțare de sine, prea mult sacrificiu, prea multă credință pentru a fi folosită pentru instruirea fără substanță a tinerilor din Biserică în domeniul eticii elementare. Cu această hotărâre și situație se vor confrunta cei autorizați când va fi analizat următorul buget. Spun aceste lucruri ca din partea Primei Președinții.

Tot ceea ce s-a spus referitor la caracterul predării religiei și la rezultatele care, prin natura lucrurilor, trebuie să urmeze eșecului în predarea corespunzătoare a Evangheliei se aplică pe deplin și în egală măsură seminarelor, institutelor și oricărui altor instituții educaționale care aparțin sistemului educațional al Bisericii.

Prima Președinție solicită cu insistență ajutorul și cooperarea din toată inima a dumneavoastră, a tuturor bărbaților și femeilor care, prin experiența dumneavoastră din prima linie de luptă, cunoașteți atât de bine mărțea problemei cu care ne confruntăm și care afectează atât de vital și de serios sănătatea spirituală și salvarea tinerilor noștri, dar și bunăstarea viitoare a întregii Biserici. Avem nevoie de dumneavoastră; Biserica are nevoie de dumneavoastră; Domnul are nevoie de dumneavoastră. Nu fiți rezervați, nici nu vă abțineți de la a ne da o mână de ajutor.

În încheiere, doresc să aduc învățătorilor un omagiu umil și sincer. Trecând și eu prin școală – liceu, colegiu și facultate – cunosc câte ceva din greutățile și sacrificiul cerut; dar cunosc, de asemenea, progresul și satisfacția pe care le avem când ne atingem țelul. Stau deci aici, în fața dumneavoastră, știind prin ce ați trecut mulți dintre dumneavoastră, poate cei mai mulți, pentru a ajunge în funcția actuală. Mai mult, o perioadă de timp am încercat, fără prea mult succes, să predau la școală, așa că știu, de asemenea, sentimentele învățătorilor care nu și iau gradul cel mai înalt și trebuie să rămână la cele inferioare.

Cunosc valoarea actuală a retribuției pe care o primiți și cât de mică este – mult, mult prea mică. Din toată inima aș dori să putem s-o mărim, dar cheltuielile din venitul Bisericii sunt deja atât de mari pentru educație încât trebuie să vă spun cu sinceritate că nu se întrevede o îmbunătățire imediată. Bugetul nostru pentru acest an școlar este de 860.000 dolari sau aproximativ 17% din totalul estimativ al cheltuielilor pentru întreaga Biserică, inclusiv cheltuielile pentru administrarea generală, țărui, episcopii, ramuri și misiuni, pentru toate obiectivele, inclusiv activitățile de bunăstare și caritate. Într-adevăr, aș dori să fiu sigur că prosperitatea oamenilor va fi atât de mare încât ei să poată și să vrea, desigur, să plătească o zeciuală suficientă pentru a ne continua activitatea.

Așadar, aduc un omagiu dăruirii dumneavoastră, loialității, sacrificiului, voinței de a sluji cu râvnă cauza adevărului, credinței dumneavoastră în Dumnezeu și în lucrarea Sa și dorinței sincere de a face lucrurile pe care conducătorul și profetul nostru rânduit dorește să le faceți. Și vă rog stăruitor să nu faceți greșeala de a nu urma sfatul conducătorului dumneavoastră sau de a nu reuși să îndepliniți dorința lui sau de a refuza să urmați îndrumarea lui. David din vechime, tăind numai colțul hainei lui Saul, a scos un strigăt din inima care bătea cu putere:

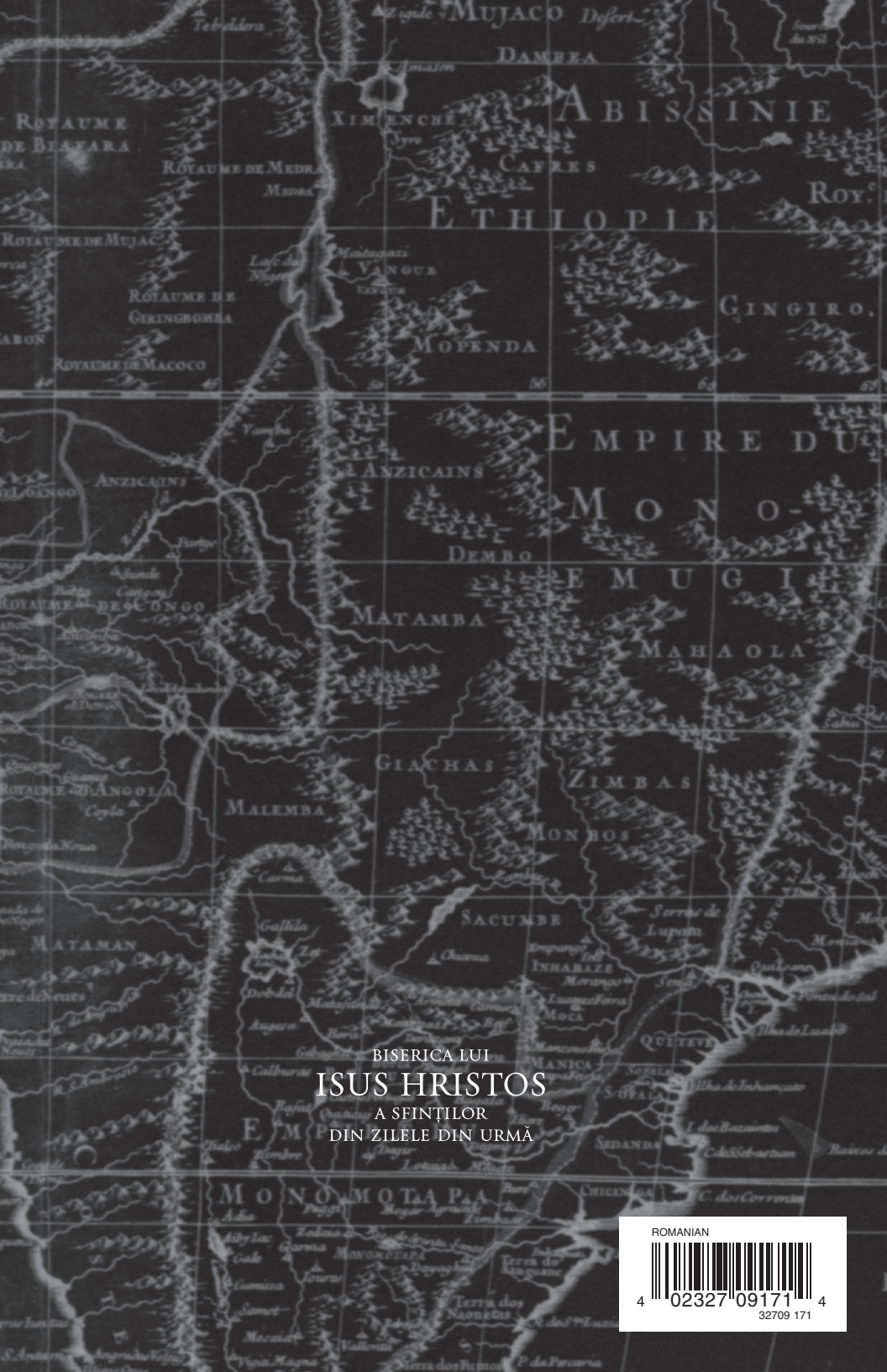
„Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe El! Căci el este unsul Domnului”
(1 Samuel 24:6).

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze întotdeauna în toate strădaniile dumneavoastră drepte. Să vă dea o înțelegere mai rapidă, să vă mărească înțelepciunea, să vă lumineze prin experiențe, să vă dea răbdare, milă și, unul dintre cele mai prețioase daruri, să vă înzestreze cu puterea de a discerne spiritele, pentru a putea să cunoașteți cu siguranță spiritul dreptății, cât și pe cel opus lui, în funcție de ceea ce vi se întâmplă. Fie ca El să vă dea capacitatea de a pătrunde în inimile celor pe care îi învățați și de a cunoaște, atunci când intrați acolo, că vă aflați în locuri sfinte care nu trebuie nici poluate, nici profanate prin doctrine false sau deformate sau printr-o comportare incorectă, păcătoasă. Fie ca El să vă îmbogățească cunoașterea cu îndemânarea și puterea de a preda neprihânirea. Fie ca mărturiile și credința dumneavoastră să crească și capacitatea dumneavoastră de a le încuraja și stimula în inimile cursanților dumneavoastră să fie tot mai mare cu fiecare zi – toate acestea pentru ca tinerii Sionului să fie învățați, întăriți, încurajați, îmbărbătați, ca să nu se piardă, ci să continue să meargă spre viața veșnică, pentru ca aceste binecuvântări pe care le vor avea să vă binecuvânteze și pe dumneavoastră prin ei. Și mă rog pentru toate acestea în numele Celui care a murit ca noi să putem trăi, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, Isus Hristos, amin.

Biserica lui
ISUS HRISTOS
 a sfinților
 din zilele din urmă

ROMANIAN

4 02327 09171 4

32709 171